אדם שנולדו ברשותו 10 בהמות צריך להפריש מהן מעשר בהמה, הקונה או המקבל במתנה בהמות פטור ממעשר שכתוב "**בכור בניך תתן לי. כן תעשה לשורך לצאנך**" להקיש מעשר בהמה לבכור וללמד שאינו נוהג אלא בבהמות שנולדו ברשותו, אמנם הפסוק מדבר על בכור בהמה אבל מהמילה 'תעשה' מוכח שמדובר בדבר שצריך הפרשה ולא בבכור בהמה שקדוש מרחם, ולא מדובר בחטאת ואשם שאינם דומים לבכור שבאים על חטא, ולא מדובר בעולה ושלמים שבאים נדבה, ולא מדובר בעולת ראיה שיש לה זמן קבוע, אלא במעשר בהמה.

הקונה עובר בהמה קודם לידתו חייב במעשר שכתוב 'תעשה' ללמד שרק בזמן שהבהמה ראויה להתעשר יש פטור לקוח ולא קודם, בברייתא כתוב שבהמה שנקנתה כשהיא מחוסרת זמן כלומר ב7 ימים הראשונים ללידתה פטורה ממעשר, ר' אלעזר אמר שברייתא זו אינה עיקר, או שהברייתא כדעת ר"ש שבהמה מחוסרת זמן נכנסת לדיר להתעשר ואם יוצאת עשירית מתקדשת וממתינים עם הקרבתה עד ליום השמיני, ולכן אם נקנתה בימים אלו ראויה למעשר ונפטרת מדין קנוי.

בברייתא כתוב שאתנן זונה נכרית שהבעלים קנאו בחזרה נכנס לדיר להתעשר, וצריך להעמיד שנתן עובר וקנאו בחזרה בעודו במעי אימו ולכן לא נפטר כדין לקוח, וכדעת אביי שאתנן זונה יהודית שקידושין תופסים בה מותר בהקרבה שלמדו גזירה שווה מהמילה 'תועבה' מעריות שאתנן הוא רק בזונה נכרית שלא תופס בה קידושין, וכהן הבא על זונה נכרית אינו לוקה על 'לא יחלל זרעו' משום שאין זרעו מתייחס אחריו.

שני אחים יורשים שלא חלקו את נכסי אביהם נחשב ממון הירושה ל'תפוסת הבית' ולבעלות אחת ולכן אם נולדו מבהמות הירושה 10 וולדות חייבים במעשר שהתרבה מהמילה 'יהיה' בפסוק "**וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך**", וכן לעניין מצוות מחצית השקל אם תרמו ביחד שקל נחשב כאילו אביהם תרם בשבילם ומביאים קלבון אחד (מטבע קטנה). אחים שחלקו את ירושת אביהם וחזרו והשתתפו פטורים ממעשר בהמה כדין בהמת שותפים שהתמעטה מהמילה 'לך', וחייבים להביא שתי קלבונות כמו שני אנשים רגילים שמביאים יחד שקל שחובה על כל אחד להוסיף קלבון. אם חלקו את הכסף ולא חלקו את הבהמות חייבים בשתי קלבונות וחייבים במעשר בהמה. אם חלקו את הבהמות ולא חלקו את הכסף פטורים ממעשר בהמה ומביאים קלבון אחד ולא מחמירים עליהם למרות שהתחילו בחלוקת הירושה.

רב ענן סבר ש'יש ברירה' ולכן רק אם חלקו את הירושה לפי השווי הממוני נחשבים כלקוחות ופטורים ממעשר בהמה אבל אם חלקו את הבהמות לפי מספר הגדיים שכל אחד לקח חצי מהגדיים נחשב לירושה ולא ללקוחות ולכן אם חזרו והשתתפו חזר המצב לקדמותו וחייבים במעשר, רב נחמן סבר שאין ברירה ולכן גם אם חלקו גדיים כנגד גדיים נחשבים ללקוחות ואם חזרו והשתתפו נחשבים לשותפים שפטורים. וכן נחלקו שר' אלעזר סבר שיש ברירה ולכן אם חלקו 9 גדיים כנגד 9 וחזרו והשתתפו חייבים במעשר, ור' יוחנן סבר שאפילו אם

חלקו 9 כנגד 9 פטורים ממעשר שאין ברירה ונחשבים כלקוחות, וכן אם חלקו שדות נחשבים כלקוחות וצריכים להחזיר זה לזה ביובל.

במשנה בתמורה כתוב שאם אח אחד נטל 10 כבשים ושני נטל 9 כבשים וכלב, כל 10 הכבשים שנטל האח נחשבים ל'מחיר כלב' ואסורים להקרבה במזבח ולכאורה משמע שאין ברירה ואי אפשר לבחור כבש אחד שהוא תמורת הכלב, ולמ"ד יש ברירה אם הכבשים שווים כולם זה לזה נחשב הכלב לתמורה של כבש אחד והשאר מותרים, ובמשנה מדובר שתשעה מהכבשים של האח שנטל עשרה שווים יותר מתשעת הכבשים של האח השני והכלב שווה יותר מכבש אחד ומשלים לשווי של שאר הכבשים ולכן כולם אסורים.